

měří případu. Stěžovatel poukazoval ve své žádosti jediné k tomu, že dlužník zažádal u krajského soudu obchodního o vyrovnání. Než z toho ještě neplyne, že by tím bylo zmařeno nebo značně stíženo dobytí pohledávky vymáhajícího věřitele, která podle jeho vlastního tvrzení používá přednostního práva (§ 26 čís. 5, 12 vyr. ř.). Bude-li vyrovnání přijato, čili nic, nemá pro tuto věc významu.

Čís.11772.

Byl-li rozsudek pro zmeškání, jenž měl podle příkazu o doručení býti doručen na místě žalované, které byl procesním soudem pravoplatně pro choromyslnost zřízen opatrovník k činu, tomuto opatrovníku, doručujícím orgánem, an opatrovník nebyl doma, doručen jeho dorostlé dceři, v bytě se nalézající, ačkoliv ona byla právě choromyslnou žalovanou, — nebylo doručeno řádně a byla žalované tímto nezákonným postupem odňata možnost jednati před soudem.

(Rozh. ze dne 23. června 1932, R I 409/32.)

Žalované Marii K-ové byl pro choromyslnost zřízen opatrovníkem Antonín V. Rozsudek pro zmeškání, jímž bylo uznáno podle žaloby, nebyl doručen Antonínu V-ovi, nýbrž jeho dceři, žalované Marii K-ové, a to dne 4. srpna 1931. Odvolání, podané dne 18. září 1931 o d v o l a c í s o u d odmítl jako opožděné. D ů v o d y: Rozsudek pro zmeškání doručen byl žalované na adresu jejího opatrovníka a přijat byl za něho jeho dcerou dne 4. srpna 1931. Doručení k vlastním rukám předepsáno není, a náhradní doručení bylo správně provedeno (§ 102 c. ř. s.). Odvolání podáno teprve 18. září 1931, tedy opožděně, protože mělo býti hledíc k ustanovení § 226 druhý odstavec c. ř. s., podáno proti rozsudku pro zmeškání do 18. srpna 1931, a kdyby nešlo o takový rozsudek, uplynula by lhůta odvolací dnem 14. září 1931. Nezbylo tudíž než odvolání jako opožděné odmítnouti.

N e j v y š š í s o u d napadené usnesení zrušil a poukázal odvolací soud, by nepřihlížeje nadále k odmítacímu důvodu, odvolání po zákonu vyřídil.

D ů v o d y:

Podle § 102 první odstavec c. ř. s. lze provést náhradné doručení, nebyl-li adresát v bytě zastížen, každé dorostlé osobě domácí, jež patří k rodině, jest doručujícím orgánu známa a v bytě se nalézá, leda že by osoba ta byla účastna právní rozepře jako odpůrce osoby, které má býti doručeno (§ 103 odst. 3 c. s. ř.). Rozsudek pro zmeškání měl dle příkazu o doručení býti doručen na místě žalované Marie K-ové, které byl soudem procesním pravoplatně pro choromyslnost zřízen opatrovník k činu, tomuto opatrovníku Antonínu V-ovi. Doručující orgán však, nezastihnuv V-a doma, doručil jeho dorostlé dceři, v bytě se nalézající, ačkoliv jest právě choromyslnou žalovanou, které byl zřízen V. opatrovníkem k činu. Podle § 865 obč. zák. jest ten, kdo je zbaven rozumu, po-

staven na roveň dítěti nedosáhnuvšímu 7 let, tedy osobě nedorostlé, a jest neschopen se zavazovati a vůbec ku právním činům. Žalovaná Marie K-ová nebyla sice dosud zbavena svéprávnosti řádným postupem podle řádu o zbavení svéprávnosti (cís. nař. ze dne 28. června 1916 čís. 207 ř. zák.), avšak byl jí pro tento spor podle § 8 c. s. ř. pro duševní chorobu zřízen opatrovník k činu, což bylo rekursním soudem potvrzeno a stalo se tudíž pravoplatným. Platí tedy Marie K-ová pro tento spor za osobu nesvéprávnou a neměl jí býti rozsudek pro zmeškání, adresovaný na jejího opatrovníka, doručen. Stalo-li se tak přes to, byla jí tímto nezákonným postupem odňata možnost jednati před soudem, doručení jí učiněné platí za neprovedené a zakládá zmatečnost podle § 477 čís. 4 c. ř. s. Rozsudek, doručený Marii K-ové, nebyl straně žalované platně doručen a proto nepočala lhůta k odvolání běžeti ode dne doručení k jejím rukám, nýbrž ode dne, kdy se dostal skutečně do rukou opatrovníka V-a, dne 4. září 1931. Poněvadž odvolání bylo podáno 18. září 1931, tedy čtrnáctý den po té, bylo podáno včas a proto je odvolací soud neprávem odmítl, jako opožděné. Bylo proto zrušiti odmítací usnesení odvolacího soudu a naříditi mu, by odvolání po zákonu vyřídil.

Čís. 11773.

**Proti vrácení naturálního bytu nemůže jeho uživatel uplatňovati za-
držovací právo.**

Třebas byl statkový úředník propuštěn ze služby bezdůvodně, má podle § 32 zákona ze dne 13. ledna 1914, čís. 9 ř. zák. jen nárok na úplatu a na náhradu škody, nikoliv však na pokračování ve služebním poměru, nanejvýš na další ponechání služebního bytu.

Vyhradil-li si Státní pozemkový úřad vliv na propouštění statkových zaměstnanců, záleží na tom, zda dá Státní pozemkový úřad dodatečně souhlas k propuštění zaměstnance čili nic. Neprojeví-li souhlas s propuštěním, jest na žalobci (zaměstnavateli), by prokázal, že propuštění zaměstnance bylo podle § 29 čís. 1 zák. odůvodněné. Výroku soudu, že tu takový důvod jest, musí se podrobiti i Státní pozemkový úřad a jeho případný nesouhlas nemůže zabrániti, by nebylo vyhověno nároku na vyklizení naturálního bytu.

Neudělí-li Státní pozemkový úřad souhlas ku propuštění zaměstnance, nemůže se žalobce dovolávat toho, že žalovaný vzal propuštění ze služeb na vědomí a zavázal se k vyklizení bytu.

(Rozh. ze dne 23. června 1932, R I 429/32.)

Majitel velkostatku domáhal se na žalovaném, svém bývalém vrchním lesním správci, vyklizení z naturálního bytu, tvrdě, že žalovaný byl ze služeb žalobcových propuštěn. Procesní soud prvního státního soudu žalobu zamítl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by ji, vyčkaje pravomoci, znovu projednal a rozhodl. Důvody: První soud zamítl žalobu ze dvou důvodů, jednak proto, že žalobce neměl svolení Státního pozemkového úřadu v Praze ku propuštění žalovaného, jednak proto, že žalovaný měl nárok na ná-